

столъ-тъ прѣминѣлъ на Константина Багрѣнород-
 ный, който бѣлъ оште малкъ, а власть-та прѣ-
 минѣла у управници-ты. Никой въ Цариградъ не
 искалъ да има войнѣ, та лесно бѣло да ся-под-
 нови напрѣднето приателство. Нъ тоа пакъ царь
 Симеонъ вече ся-рѣшилъ на борбѣ, па и млады-
 ты годины на византийскый царь бѣли за неѣ
 сгодны. Той, безъ да му ся-опрѣ нѣкой, стигнѣлъ
 (прѣзъ августъ 913 год.) до Цариградъ, и напра-
 вилъ окопы; нъ нѣмалъ срѣдства за тѣѣ об-
 стѣпѣ, та зель да ся-прѣговаря. Византийци-ти
 на радо срѣдце ся-склонили за миръ. Патриархъ-
 тъ и прѣви-ти чиновници излѣзли та посрѣахнали
 царь Симеона отвѣнъ Влахернскы-ты врата съ
 младый царь. Послѣ двама-та сѣнове Симеонови
 ходили на-гостие у византийско-то царче. Всичко
 прѣдричало миръ, нъ отѣднаѣ ся-прѣкъсѣли прѣ-
 говори-ти, — не могли да ся-погодятъ въ сговора,
 та царь Симеонъ ся-врѣнѣлъ въ Блѣгаринѣ да ся-
 готви за новъ бой. Въ 914 год. той пакъ влѣзълъ
 въ Тракинѣ. Прѣва-та му работа бѣла да обстѣпи
 Одринъ; обстѣпа-та тракала доста; най-сетѣ градъ-
 тъ му ся-прѣдалъ (914 г. сеп.). Нъ не ся-знае
 за коѣѣ причинѣ царь Симеонъ зель откупъ и по-
 врѣнѣлъ Одринъ на византийци-ты. Наистинѣ,
 миръ ся-сврѣзалъ, нъ пакъ и двѣ-тѣ страны зели
 да ся-готвѣтъ за голѣмѣ войнѣ. Голѣмо и „вѣсо-
 комѣрно“ бѣло приготвуване-то царь Симеоново.
 Отъ своѣѣ странѣ и византийска-та царица Зона,
 на ѣдинъ сборъ съ чиновници-ты си, нарядила
 да ся-сѣбере всичка-та войска на царштинѣ-тѣ
 и да ся-извади сряшто Блѣгаре-ты. Тя пратила
 плѣномоштници въ Сириѣ до Багдадскый халивъ